

и слабо чуруликат, гдето зимно време няма какво да ядат, а ти им даваш трошички от хляба си. Тия мънички птиченца — едно време са били деца като тебе . . .

Едно време имало един писател. Ти знаеш ли, какво нещо е писател, Бобо? Не знаеш. Това са хора, които не са способни за никаква сериозна работа и за това пишат книги. Всеки от тях мисли, че неговите книги са най-хубавите. Писателите са много особени хора. Те обичат много да говорят за себе си, а още повече обичат, хората да говорят за тях, и не само да говорят, ами и да се възхищават от тях. Затова те дружат само с ласкатели. Човек, който обича да казва истината, не може да се приближи до тях. Тежко му и горко, ако само се опита да каже нещо, защото, Бобо, те са отмъстителни и злопаметни. И когато пишат книгите си, Бобо, те мислят, че вършат най-необходимата за човечеството работа, най-възвишената, най-полезната и най-голямата.

Всеки от тях, Бобо, си има своята специалност. Много научно ще стане да ти обяснявам подробно. Най-високата специалност е „детски писател“. Това са писатели, гдето мислят само за децата и пишат кое стихчета, кое приказки, на сладък, мил, мазен, лесноразбираем език, само за малките дечица, за тяхното добро, за услада и храна на техните малки душици.

Ето, такъв един писател, Бобо, станал при-